

GÁL HUNOR

széntorna

1. \ FELDARABOLT

1.1

*test vagy. ösztöni képlet,
átlók, szögek erőszakos elegye,
ki önuralmat csak gondolatban,
együttérzést szóban gyakorol,
egy anya önző vegyjele.*

*anyag vagy. halott sejt,
ki nem érti, mit jelent a gyermeki fájdalom,
széklábhhoz kötözve két súlyos dróttal,
pedig voltál gyermek, s bár nem ismerlek,
bizonyosan te is jártál apró lábakon.
de téged nem kötöztek meg,
csontjaidat nem ásták el,
nem fektették sósavval teli hordókba.
megbocsátást nem remélhet,
ki cselekedetei vérében
mások kezeit megmossa.*

*váz vagy. hitehagyott,
mint erdőkben a száraz gyökerek,
egy parazita, kinek adatott,
ki kedve szerint adhat vagy elvehet.
tizenöt év nem sok,
ennyi jutott cselekedetben,
három telefonhíváson függ
a mulasztás rendszere.*

*ösztön vagy. semmi több.
talán ezt igazán tudom sajnálni,
mint az éjszakai pók, mely
hálót sző, különben éhen hal,
a halottaidba fogsz beleörülni.*

1.2

38

halálom egy szerdai napon történt. nem éreztem sem a levegőben, sem a légnyomásban. megkereszteltettem a vizek alatt egy aranyozott kupolájú anyaszent-

egyházban. nő vagyok, pilláim tizenöt éve cserélődnek, halálom szerdai napon történt. nem volt előtte szélcsend. nő vagyok, nyakamon a kötél árnyékának feromonjai, mely vonz mindent, ami vad, mint őszi legyeket a lószar. a vihart egy idősödő férfi hozta szürke autóban, mint némafilmben a gyilkos. pénzért kínálta az esőt, pedig én nő vagyok. számon hóval. lebeletem az erdő dohos szaga, mint üreges madárcsontban a törés. testem iszonyú ravatala. a halál súlyos kötelék, és nem voltam elég nyugodt hozzá. megkönnyebbültem, hisz már nem lehetek újból áldozat. csak az fáj, amikor feldarabolt. mint tyúkoknak a szemet, úgy szórta szét az erdőben csontjaimat. megkönnyebbültem, hiszen most már itt tölthetem a tizenhatot. nő vagyok, kinek az ösztön most már fájdalom, nincs hat láb föld feldarabolt hátamon. mindössze három telefonhívásra voltam a szabadulástól, és egy emberi jóérzés hosszára attól, hogy ha túlélem, akkor ismét megtörténhessen elrablásom egy szerdai napon. akkor kezdtem meg a böjtöt. negyven nap múlva majd az idősek is rájönnek, hogy a poklot a mennyországától csak három hívás választja el.

2. \ FÜSTÖS VÁLYOGFAL

2.1

*oxigénbiányban töltöttük az ünnepet,
nekünk nem jár, ez a színek igazsága.
otthon járna, de a vályogfalak elégték,
mint büszke gyűlölet szelíd vacsorája.*

*koromból festettük meg az új eget,
alá szuszogó házat szürke falakkal.
volt benne levegő, bogarak, pára,
emberek voltunk a körvonalakban.*

*mint félelem fagyos vérelemezkei,
áramolva, de vizet nem találtunk,
égő csontok bűzét hozta a szél
mert futott a halál is utánunk.*

*emberek voltunk az idő árnyékában,
mint csatornacsattogás a szélben.
emberek voltunk nehéz akarattal,
csak ennyire emlékszik testem.*

2.2

*április elseje volt, és azt hittük, csak viccből ég a téglá. ha ide taszítottak, itt maradunk. pedig házunk nem volt más, mint a város összeforrt hordaléka. férjem-
uram azt kérdezte, hogy hol vannak a pulyák, de a vályog száraz és jól ég. vála-
szolni nem tudtam, nem is lett volna rá időm, akaratom meg végképp. jajgatást*

ballottam, és egy nagy szerkezet hangját, ahogy elbajt. patak nem volt a közelben, vizünk azóta sincs. pedig épp annyira szükségszerű, mint a testszag. ember vagy tőle. újságírók jöttek megfogalmazott válaszokkal, majd bűnbakokat jelöltek ki közöttünk. egyik cigányozott, a másik folyton romára javította. nem volt hol laknunk. azóta sincs. iskolába nem jártam, helyette megtanultam kérni. gyermekeim, amíg jártak, csak a verés nagysága volt a megmondója tanulmányaiknak. a tanárok azt mondták javíthatatlanok, a javíthatatlanok pedig azt, hogy cigányok. aztán ők is megtanultak. munkát nem kaptunk, nem adtak. válaszokat csak, mert azt nem lopjuk el. de biz' isten, ha lenne annyi pénzem, én is tudnék úgy guberálni, mint minden normális gazember. meghúznám a határ színeit két krétával. az egyiket sosem szerettem, nem is törődtem vele, a másikat ajándékba kaptam, és mindig a zsebemben hordom.

3. \ A FÉLELEM SÚLYA

3.1

*a barakkokban van ivóvíz,
hisztérikus pára,
fogyasztható különbségek,
a kölni éjszakába'.
nemzeti penész a vakolat,
szinte tolerancia,
hisz hamarabb volt minálunk,
nem kell befogadnia.*

*isten a van s a nincs között
a gondolat, a fáma,
partvonalon húzódik az éhség
halált hozó geometriája.*

3.2

az egyik sarkon egy török kajálda, a másikon egy kínai, mint két lyukas emésztőgödör a hontalanoknak. éppen a barakk mellett vannak. mi nem mozdulhatunk sehová, a nevünk pedig senkit nem érdekel. ha valamit mondani akarnak rólunk, akkor kitalálnak a csoportok valamit, és majd azt ordítják. mi így hívjuk. csoportok. közöttünk is vannak ilyenek. összetartozunk, mint a seb meg a lappangó gyulladás. nekik hírértékük van, nekünk hírünk. a kajáldába nem vettek fel. pedig fiatal vagyok és erős, mint a szomszéd gyerek, aki katona a határon. ő sem idevalósi. nem szabad beszéljek vele, mert a helyzet most rossz. csak ennyit mondanak nekem. ülünk, mint két megszáradt bagolytetem. résen vagyunk mindketten, vagy egy szakadék felett. alján Molotov-koktél ágy, a híd pedig fegyverzaj. nekem csak egy késem van. apám hagyta rám, de még nem szoktam hozzá. ebben van a lelke. és abban az anyámé. először az anyámé volt. önvédelmi célok lettek kitűzve. a gyász

után az apámé lett, és most az enyém. szegénynek nincs ideje megszokni a gazda fogását.

4. \ FOLTOK A VAKOLATON

4.1

*új kontinens leszel, mely
elbírja a baldoklási terhet,
túl a kőtáblák tanain,
mint a gyilkos lelkiismeret.*

*erős szag a gyomrok fenekén,
melytől összerándul a test,
és szétmállik a tápanyag,
megkötözve a jelbeszédet,
a lelógó talpakat.*

*metszet, miben nem alvad
a gyermeki szigor.
Európa mása leszel holnap,
marék sötét szénpor.
hátad közepén görnyedt kerítés,
merevek, mint a magányos gondolat,
az emlékezés fekete-fehér képei.*

*ahonnan jöttél lőnek,
ahová mész golyóval várnak.*

4.2

*a szállítmánnyal a whisky és a cigi érkezik leghamarabb. fél éve vagyok itt. józan csak éjszaka. olyankor jobban kell figyelni. pedig én nem akarok. úgy vagyok itt, mint a vér szaga. bérbe adtak a halálnak, egy idegen ország szélére, hogy ne engedjek át se anyát, se gyereket a kerítésen. tavaly töltöttem a tizennyolcadik életé-
vem. azóta itt vagyok, a dögcédulám a nyakamban, és már megöltem három em-
bert. nem emlékszem tisztán. a whisky és a cigi érkezik leghamarabb. azt tudom,
hogy egy család volt. soha nem kötik az orrunkra, de csak egy anya védi úgy a
gyerekeit, mint akkor a lépcsőfordulóban az a nő. mi tisztogatásnak nevezzük, bár
a park eléggé szemetes. utána két napig ki voltam ütve. ismeretlen lépkedtem, mint
egy vak, mert nem találtam többé a hitemet. kilószám adtak el, egy távoli vágóhídra
családi okokból, és állok, mint Odin lova, míg eljön az én időm. akkor a természet
embere leszek, menekülni fogok, és szoktatni magamat a kötél szorításához. őszinte
ember leszek, önző és esetlen.*

5. \ SZEMÉTSÁV

5.1

*a gyárakat megtartod,
hisz exportált a félelem.
a szén az erdők helyén,
most újabb földréteg terem,
kontinens a könnygázban,
mint elszenvető múlt idő,
nem várunk csodákra,
hiába, de a fű kinő.*

5.2

*betednap az égett csontszag. elkülönül a fák szagától, a füvek szagától. privát vá-
góbúd. ha a termőföld nem emlékszik, akkor mi sem. a pásztor meggyújtja, a szél
pedig elfújja a maradékot. a vadak elhordják a grillparty maradványait. menekül-
nek, mert a vacsora nem az igazi, a kétszersült meg túl rágós. betednap van, és
égett csontszag lepi be a himlős anyaföldet. hazugság volt. csak most kezdődik a
teremtés.*

5.3

*eddig bevált ez a módszer. generációk óta meggyújtjuk a tarlót. több szempontból is
könnyű megoldás, utána nem teszünk a lóra se hámot, se patkót. nagyobb
területen gondolkodhatunk az éhség miattjein, és büszkék lehetünk magunkra
gyenge pillanatok nehéz erejéig. a következmények nem terhelő bizonyítékok,
csupán lelkiismereti kérdés, hány hektár félelmet vállalunk magunkra, ha épp nem
ebéd van az asztalon, hanem a séfkés. hány madártávlatból készült képre nem
leszünk többet kíváncsiak, és melyik szekrény tudja teljesen elzárni az érzést, mely
hazugból embert farag. ma nem gondolkodom, az erdőben dolgozom, de most az
asszony nem mer főzni, mert szégyelli, hogy a zöltségeink, mint egy szénbánya
ajtaja, nem égtek el, csak feketék. az erdő másolata.*

6. \ AZ ÉGŐ CSONT SZAGA

6.1

*szép gyermek lehettem. csak a fogaim voltak csúnyák. az egyetlen testrészt, ami nem
képes regenerálódni a számban, növekedett, aztán rothadt tovább. én mindig azt
mondtam, hogy a genetika miatt, de igazából nem mostam meg rendszeresen. a
paraszt szívéhez a torkán át vezet az út. ahol akkor laktam, ezért senki sem csúfolt.
szerényen élünk, szép gyermek lehettem, csak a fogaim voltak csúnyák, mert
nálunk egy asztalon daraboltuk fel a zöltséget és a leölt állatok húsát. nem volt*

kérdés a hit, mert istenre nem kérdezhettünk rá. isten tény volt, én nem hittem mégsem. ha binnék a fennvalóban, egy fekete, balkezes gitáros lenne, aki azonos metszőfogakat ken be droggal és dróttal. nem kérdeztünk rá, mert éppen annyira szükségszerű, mint a kölcsönkenyér. a kovászban kettétörnek a csendek, és a sírok feloldoztatnak.

SZÁLINGER BALÁZS

Sopronkőhida

*Negyvenhatig természeti képződmény voltam,
Negyvenhatban A Pokol Nagykabátja –*

*Így neveztek el búcsúzóul,
A kik utoljára lépték át a határt.
Végül, mivel mindnek mennie kellett,
Az új nevemen nem szólított senki;
Negyvenhattól kő voltam, és mögöttem
Ellenséges folyók meg nádasok.
A város már jó évtizedek óta
Dzsesszkultúra takarásában él,
És nem tud róla, hogy itt mindennek van
Egy veszélyes, régi olvasata.*

*A világ legesleggyorsabban kinyíló
Ejtőernyője volt ez a történelem:
Csak a tavaszi szél s a földet érés
Biztos. A hely nem biztos sohasem.*

*Most kő vagyok, egy kabát alakú kő,
Név nélkül, egy elfeledett helyen.
Mi van hozzám legközelebb?*

Egy erdő.

*Itt legutóbb csak a Széchenyi István
Emlékerdő eresztett gyökeret.*